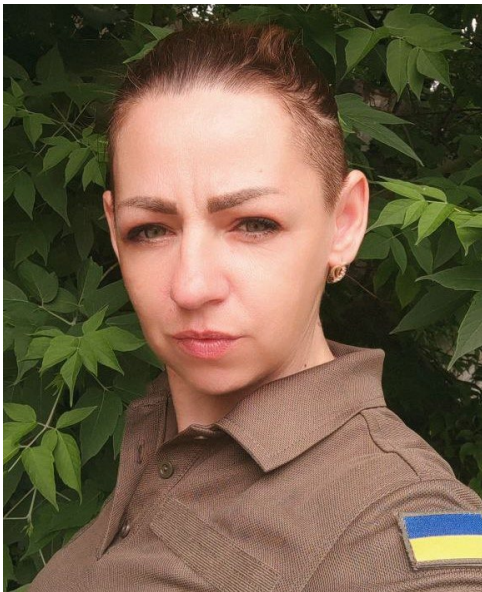

**Історія Олени Мелех - учасниці обласного конкурсу
«Жінка Донеччини» 2025 року, в номінації «Серце в броні»**

Олена МЕЛЕХ - жінка, в якій поєдналися тендітність і величезна сила духу, відданість та патріотизм.

Олена народилась 13 грудня 1981 року у селі Писарівка, Старобельського району, Луганської області. У 1991 році вона з мамою та братом переїхали до міста Святогірськ Донецької області.

На початок повномасштабного вторгнення російських військ на територію України Олена проживала у місті Селидове Покровського району та працювала на посаді завідуючого військово – обліковим бюро Селидівської міської ради. Щодня крім виконання своїх посадових обов’язків, Олена разом з колегами приймала вантажі гуманітарної допомоги: харчові продукти, одяг, гігієнічні набори та видавала населенню громади. Олена - чуйна та добра людина. Вона намагалася підтримати кожного словом і посмішкою, бо знала, що у години відчаю маленька доброта може стати рятівною.

Олена мати двох чарівних доньок Тетяни та Дар’ї. У їхньому домі завжди було багато сміху та тепла. Тетяна - спокійна та розважлива, а Дар’я - жвава, непосидюча, зі щирою посмішкою. Олена не змогла залишитися осторонь, коли на Україну прийшла велика біда. Вона дивилася на своїх дівчат і розуміла: боронити країну – значить боронити їхнє майбутнє. Дуже боляче було залишати дітей. Але у вересні 2022 року тендітна молода жінка добровольцем пішла на службу у 109 бригаду Територіальної оборони Збройних Сил України. Початок її служби був сповнений труднощів, але жінка не здавалась. Вона швидко стала опорою для побратимів, завжди підтримувала словом і вміла додати мужності там, де вже здавалося, що сил немає.

Обравши військову службу, жінки стикаються з подвійним навантаженням. З одного боку – професійні обов’язки, з іншого – материнська відповідальність, яка нікуди не зникає, коли одягаєш військову форму. Але коли жінка твердо вирішує служити, її не зупинити. «Якщо жінка хоче, жінка зробить», – підкреслює пані Олена.

Військова кар’єра захисниці йшла крок за кроком – від солдата до старшого сержанта. Щоденні виклики, сувора військова дисципліна і небезпека загартували характер Олени ще більше. Хоча війна вчить її бути жорсткою,

глибоко в серці вона залишається тією, хто щиро вірить, що перемога залежить і від неї теж.

Олена неодноразово була задіяна в зоні бойових дій, перебуваючи на різних напрямках Донецької області. Та одного дня, а саме 07.07.2024 року, вона отримала тяжке наскрізне поранення. Її евакуювали до шпиталю, де довгі місяці пройшли у боротьбі за життя та відновлення. Був біль, сумніви й страхи, але ще сильніше було прагнення жити й знову стати до лав оборонців нашої країни.

Після лікування розпочалась реабілітація. Вона вчилася знову ходити, відновлювала силу, а разом із тим і віру у власні можливості. Лікарі дивувались її наполегливості: пані Олена кожен день повторювала, що її місце - поряд із тими, хто тримає небо над рідною землею.

І настав той день, коли Олена знову вдягнула військову форму і взяла в руки зброю. Її історія стала прикладом незламності - навіть тяжке поранення не зламало сили духу.

Олена Миколаївна повернулася захищати свою країну, бо для неї це було більше, ніж обов'язок. Це було покликання - берегти життя, свободу та майбутнє своїх дітей і свого народу.